

BALIKESİR ÜNİVERSİTESİ

Eğiticilerin Eğitimi Koordinatörlüğü

AKADEMİK BİRİM İHTİYAÇ ANALİZİ ANKET SONUÇLARI RAPORU

**GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ
FAKÜLTESİ**

2025–2026 Eğitim Öğretim Yılı

BALIKESİR ÜNİVERSİTESİ GÜZEL SANATLAR FAKÜLTESİ

2025-2026 EĞİTİM ÖĞRETİM YILI

EĞİTİCİLERİN EĞİTİMİ İHTİYAÇ ANALİZİ RAPORU

1. GİRİŞ

Bu rapor, Balıkesir Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi akademik personelinin pedagojik yeterlik düzeylerini, mesleki gelişim ihtiyaçlarını ve eğitim tercihlerini sistematik biçimde analiz etmek amacıyla hazırlanmıştır. Günümüz yükseköğretim sisteminde kalite güvencesi, öğrenci merkezli öğrenme yaklaşımları ve sürekli mesleki gelişim, akademik performansın temel belirleyicileri arasında yer almaktadır. Bu bağlamda gerçekleştirilen ihtiyaç analizi çalışması, sadece mevcut durumun tespitiyle sınırlı kalmayıp, aynı zamanda kurumsal gelişim stratejilerine yön verecek veri temelli bir zemin sunmaktadır. Elde edilen bulguların, özellikle akreditasyon süreçleri, iç kalite güvence mekanizmaları ve eğitim-öğretim faaliyetlerinin iyileştirilmesi açısından önemli katkılar sağlaması beklenmektedir.

2. YÖNTEM

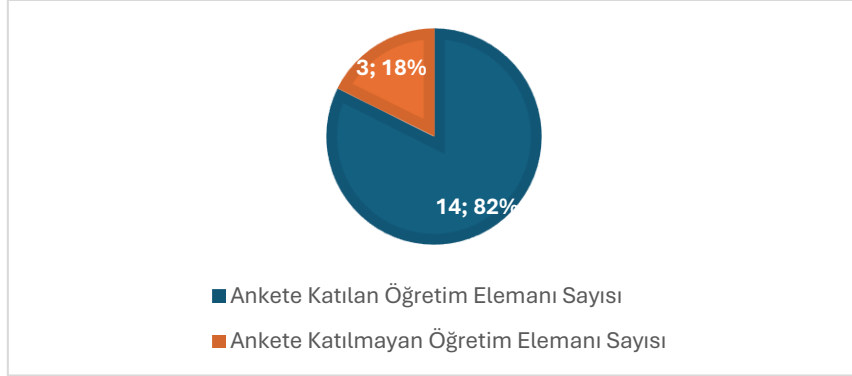
Araştırma, nicel veri toplama yöntemi kullanılarak gerçekleştirilmiş olup, veri toplama aracı olarak yapılandırılmış bir anket formu kullanılmıştır. Anket, Microsoft Forms platformu üzerinden uygulanmış ve toplam 14 akademik personelin katılımı ile tamamlanmıştır. Katılımcıların tamamı Güzel Sanatlar Fakültesi bünyesinde görev yapmakta olup, örneklem içerisinde 3 Profesör, 6 Doçent ve 3 Dr. Öğretim Üyesi, 1 Öğretim Görevlisi, 1 Araştırma Görevlisi bulunmaktadır. Bu durum, elde edilen verilerin deneyimli akademik personelin görüşlerini yansıtmaları açısından önemli bir avantaj sağlamaktadır. Veriler betimsel analiz yöntemi ile değerlendirilmiş; yüzdelerle dağılımlar yerine genel eğilimler ve yoğunlaşmalar üzerinden yorumlanarak daha bütüncül bir analiz yaklaşımı benimsenmiştir.

3. BULGULAR

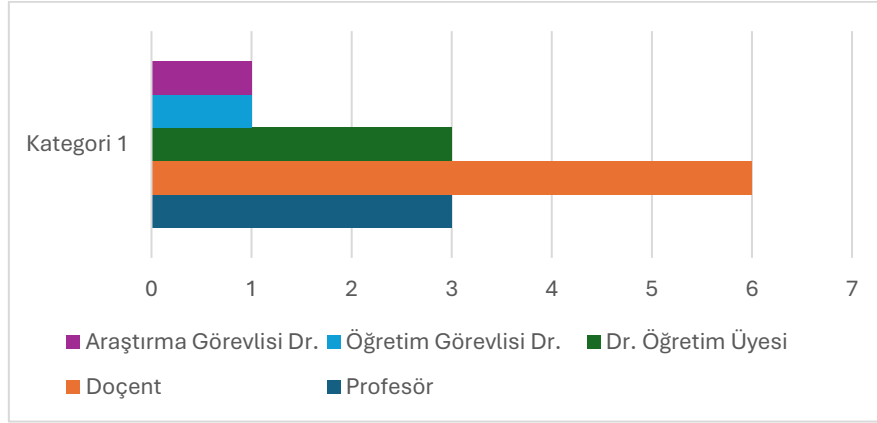
3.1 Akademik Profil ve Genel Dağılım

Katılımcıların akademik unvan dağılımı incelendiğinde, örneklemin büyük ölçüde deneyimli öğretim üyelerinden oluştuğu görülmektedir. Bu durum, elde edilen bulguların pedagojik deneyim ve akademik birikim açısından güçlü bir temele dayandığını göstermektedir. Özellikle Doçent ve Profesör düzeyindeki katılımcıların yoğunluğu, anket sonuçlarının yalnızca başlangıç düzeyindeki öğretim elemanlarını değil, aynı zamanda uzun yıllara dayanan akademik deneyime sahip bireyleri de kapsadığını ortaya koymaktadır. Bununla birlikte, fakültede görev yapan toplam 17 öğretim elemanının 14'ünün ankete katılmış olması (%82,35 katılım oranı), elde edilen verilerin fakültenin genel eğilimini yüksek düzeyde temsil ettiğini göstermektedir. Bu yüksek katılım oranı, bulguların kurumsal düzeyde güvenilirliğini ve genellenebilirliğini artıran önemli bir unsur olarak değerlendirilebilir.

Grafik 1. Katılım oranı grafiği

Grafik 2. Akademik unvana göre dağılım

3.2 Mevcut Yetkinlik Düzeylerinin Değerlendirilmesi

Katılımcıların kendi pedagojik yeterliklerine ilişkin değerlendirmeleri incelendiğinde, ortalama puanların 3.79 ile 4.07 arasında değiştiği ve genel olarak yüksek düzeye yakın bir yetkinlik algısının hâkim olduğu görülmektedir. Bu durum, grafik üzerinden yapılan ilk okumaya kıyasla akademik personelin kendini daha yüksek düzeyde konumlandığını ortaya koymaktadır.

Özellikle:

- Öğretim yöntem ve teknikleri ($\bar{x}=4.07$, $ss=0.92$)
- Ders tasarımı ve içerik geliştirme ($\bar{x}=4.07$, $ss=0.47$)
- Öğrenci merkezli öğretim uygulamaları ($\bar{x}=4.07$, $ss=0.62$)

alanlarında yüksek düzeyde bir yetkinlik algısı söz konusudur. Bu durum, akademik personelin temel öğretim süreçlerinde deneyimli, sistematik ve bilinçli bir yaklaşım sergilediğini göstermektedir. Özellikle bu üç alandaki ortalamaların birbirine eşit ve yüksek olması, öğretim pratiğinin çekirdek bileşenlerinde kurumsal bir olgunluk düzeyine ulaşıldığını düşündürmektedir.

Buna karşılık:

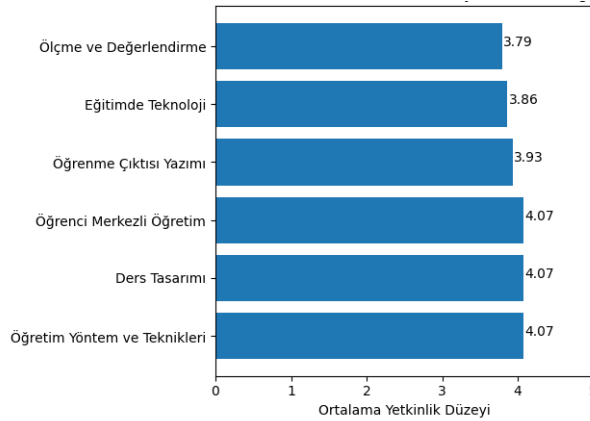
- Ölçme ve değerlendirme yöntemleri ($\bar{x}=3.79$, $ss=0.58$)
- Eğitimde teknoloji kullanımı ($\bar{x}=3.86$, $ss=0.66$)
- Öğrenme çıktısı yazımı ($\bar{x}=3.93$, $ss=0.47$)

gibi alanlarda yetkinlik algısının görece daha düşük olduğu dikkat çekmektedir. Ancak bu alanlarda dahi ortalamaların 3.5'in üzerinde olması, katılımcıların bu konularda tamamen yetersiz olmadığını, aksine belirli bir yeterlik düzeyine sahip olmakla birlikte gelişime açık olduklarını göstermektedir.

Alanlar arasındaki farkların sınırlı olduğu (yaklaşık 0.28 puanlık fark) göz önünde bulundurulduğunda, bu farklılıkların keskin ayrışmalardan ziyade görece eğilimler olarak değerlendirilmesi daha uygun olacaktır. Bununla birlikte, standart sapma değerleri incelendiğinde özellikle öğretim yöntem ve teknikleri alanında ($ss=0.92$) görüşlerin diğer alanlara kıyasla daha dağınık olduğu, yani katılımcılar arasında yetkinlik algısının daha heterojen bir yapı gösterdiği anlaşılmaktadır.

Bu sonuçlar, geleneksel öğretim becerilerinin fakülte genelinde güçlü bir şekilde içselleştirildiğini; buna karşın ölçme-değerlendirme, eğitimde teknoloji kullanımı ve öğrenme çıktısı yazımı gibi çağdaş pedagojik ve sistematik süreçlerin görece daha gelişime açık alanlar olduğunu göstermektedir. Aynı zamanda genel ortalamaların yüksek düzeye yakın olması, akademik personelin pedagojik farkındalık düzeyinin yüksek olduğunu ve sürekli gelişime açık bir akademik kültürün varlığını işaret etmektedir.

Grafik 3. Mevcut yetkinlik alanları analizi

3.3 Eğitim İhtiyaçlarının Analizi

Katılımcıların eğitim ihtiyaçlarına ilişkin değerlendirmeleri incelendiğinde, ortalama puanların 3.00 ile 3.64 arasında değiştiği ve genel olarak orta-üst düzeyde bir gelişim talebinin bulunduğu görülmektedir. Bu durum, akademik personelin yalnızca eksikliklerine değil, aynı zamanda mevcut yeterliklerini geliştirmeye yönelik bir eğilim içinde olduğunu göstermektedir.

Özellikle:

- Öğretim programı tasarlama ($\bar{x}=3.64$)
- Öğrenme psikolojisi ($\bar{x}=3.64$)
- Öğrenme kuramları ($\bar{x}=3.36$)
- Öğretim tasarımı ve teknoloji entegrasyonu ($\bar{x}=3.36$)
- Ölçme ve değerlendirme süreçleri ($\bar{x}=3.21$)

alanları görece daha yüksek ihtiyaç düzeyi ile ön plana çıkmaktadır. Bu bulgular, akademik personelin öğretim süreçlerine yalnızca uygulama boyutunda değil, aynı zamanda kuramsal ve sistematik çerçevede de derinleşme ihtiyacı duyduğunu göstermektedir.

Buna karşılık:

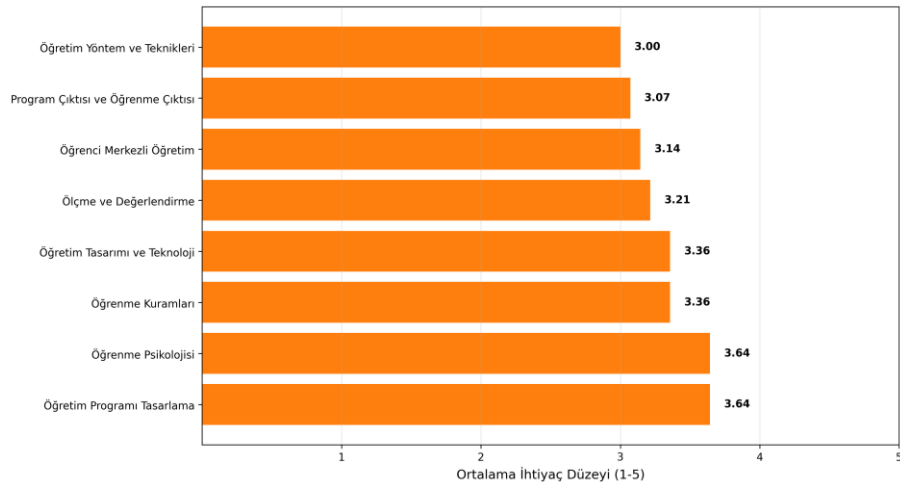
- Öğrenci merkezli öğretim ($\bar{x}=3.14$)
- Program çıktısı ve öğrenme çıktısı yazımı ($\bar{x}=3.07$)
- Öğretim yöntem ve teknikleri ($\bar{x}=3.00$)

alanlarında ihtiyaç düzeyinin görece daha düşük olduğu görülmektedir. Ancak bu alanlarda dahi ortalamaların 3.00 seviyesinde olması, gelişim ihtiyacının tamamen ortadan kalkmadığını, aksine belirli bir doyum noktasına yaklaşılmış olmakla birlikte sürekli gelişim talebinin devam ettiğini göstermektedir.

Alanlar arasındaki puan farklarının sınırlı olduğu (yaklaşık 0.64 puanlık fark) dikkate alındığında, eğitim ihtiyaçlarının belirli birkaç alanda yoğunlaşmaktan ziyade geniş bir yelpazeye yayıldığı söylenebilir. Bu durum, eğitim programlarının tek bir alana odaklanmak yerine çok boyutlu ve bütüncül bir yaklaşımla tasarlanması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Dikkat çekici bir bulgu olarak, bazı alanlarda mevcut yetkinlik düzeyinin yüksek olmasına rağmen eğitim ihtiyacının da yüksek olması, akademik personelin sürekli gelişim ve kendini güncelleme bilincine sahip olduğunu göstermektedir. Bu durum, kurumsal gelişim açısından son derece olumlu bir göstergedir ve eğitim faaliyetlerinin yalnızca eksiklikleri gidermeye yönelik değil, aynı zamanda mevcut yeterlikleri ileri taşımayı hedefleyen bir anlayışla planlanması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Grafik 4. Eğitim ihtiyacı analizi

3.4 Eğitim Önceliklerinin Belirlenmesi

Katılımcılar tarafından yapılan önceliklendirme sonucunda, eğitim ihtiyaçlarının ortalama puanlara göre 3.00 ile 3.64 arasında değiştiği ve belirli alanlarda daha yoğunlaştığı görülmektedir. Bu bağlamda en yüksek öncelik düzeyine sahip alanlar:

- Öğretim programı tasarlama ($\bar{x}=3.64$)
- Öğrenme psikolojisi ($\bar{x}=3.64$)
- Öğrenme kuramları ($\bar{x}=3.36$)
- Öğretim tasarımı ve teknoloji entegrasyonu ($\bar{x}=3.36$)

olarak öne çıkmaktadır. Bu bulgular, akademik personelin öğretim süreçlerine yalnızca uygulama boyutunda değil, aynı zamanda kuramsal, bilişsel ve sistematik temeller üzerinden yaklaşma ihtiyacı duyduğunu göstermektedir.

Buna karşılık:

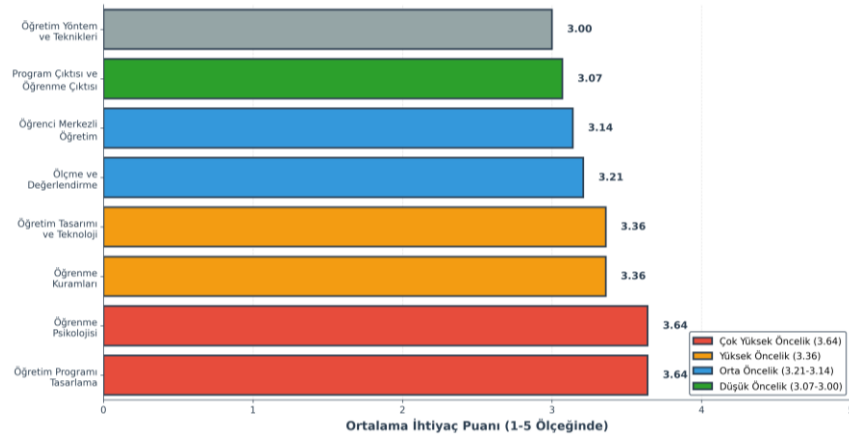
- Ölçme ve değerlendirme ($\bar{x}=3.21$)
- Öğrenci merkezli öğretim ($\bar{x}=3.14$)
- Program çıktısı ve öğrenme çıktısı yazımı ($\bar{x}=3.07$)
- Öğretim yöntem ve teknikleri ($\bar{x}=3.00$)

alanlarının görece daha düşük öncelik düzeyine sahip olduğu görülmektedir. Ancak bu alanlarda dahi ortalama puanların 3.00 ve üzerinde olması, bu konuların tamamen önemsiz olmadığı, aksine daha önce belirli bir doyum düzeyine ulaşılmış olmakla birlikte gelişim ihtiyacının devam ettiğini göstermektedir.

Grafikte yer alan sınıflandırmaya göre değerlendirildiğinde, öğretim programı tasarlama ve öğrenme psikolojisi alanlarının “çok yüksek öncelik”, öğrenme kuramları ile öğretim tasarımı ve teknoloji entegrasyonunun “yüksek öncelik”, ölçme ve değerlendirme ile öğrenci merkezli öğretimin “orta öncelik” ve diğer alanların ise görece daha düşük öncelik grubunda yer aldığı anlaşılmaktadır. Bu durum, eğitim planlamasında modüler ve kademeli bir yaklaşımın benimsenmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Bu sıralama, akademik personelin yalnızca uygulamaya dönük becerilerle sınırlı kalmadığını, aynı zamanda öğretim süreçlerinin kuramsal altyapısını güçlendirme yönünde de bir eğilim taşıdığını göstermektedir. Kuram ve uygulamanın birlikte ele alınması gerektiğine yönelik bu yaklaşım, nitelikli ve sürdürülebilir bir eğitim sürecinin temel unsurlarından biri olarak değerlendirilebilir

Grafik 5. Akademik personel eğitim ihtiyaçları analizi

3.5 Yetkinlik Düzeyi ile İhtiyaç Düzeyi Arasındaki İlişkinin Analizi

Mevcut yetkinlik düzeyleri ile eğitim ihtiyaçları birlikte değerlendirildiğinde, akademik personelin birçok alanda kendisini yüksek ya da yüksek düzeye yakın yetkinlikte görmesine rağmen, aynı alanlarda gelişim ihtiyacını da sürdürdüğü görülmektedir. Bu durum, eğitim ihtiyacının yalnızca bir “eksiklik” göstergesi olarak değil, aynı zamanda mevcut yeterlikleri güncelleme, derinleştirme ve kurumsal kalite süreçleriyle uyumlu biçimde ileri taşıma isteği olarak değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Özellikle öğretim yöntem ve teknikleri alanında mevcut yetkinlik düzeyinin yüksek olması, buna karşın eğitim ihtiyacının görece daha düşük düzeyde kalması, bu alanda akademik personelin kendisini daha yeterli gördüğünü göstermektedir. Bu nedenle bu başlıkta temel düzey eğitimler yerine iyi uygulama örnekleri, deneyim paylaşımı toplantıları ve fakülte içi pedagojik paylaşım oturumları daha uygun olabilir.

Ders tasarımı ve öğretim programı tasarlama alanları birlikte değerlendirildiğinde ise dikkat çekici bir durum ortaya çıkmaktadır. Ders tasarımı ve içerik geliştirme konusunda yetkinlik algısı yüksek olmakla birlikte, öğretim programı tasarlama ihtiyacının en yüksek öncelikli alanlardan biri olması, akademik personelin bireysel ders düzeyindeki yeterliğini daha geniş program yapısı, çıktı temelli tasarım ve müfredat bütünlüğü bağlamında geliştirmek istediğini göstermektedir. Bu nedenle eğitimlerin yalnızca ders planı hazırlama düzeyinde değil, program çıktıları, öğrenme çıktıları, AKTS, ölçme-değerlendirme ve kalite güvencesi ilişkisini kapsayacak biçimde yapılandırılması önem taşımaktadır.

Ölçme ve değerlendirme alanında mevcut yetkinlik düzeyinin diğer alanlara göre daha düşük olması ve aynı zamanda eğitim ihtiyacının orta-yüksek düzeyde görülmesi, bu başlığı öncelikli iyileştirme alanlarından biri haline getirmektedir. Sanat eğitiminin uygulama, süreç, ürün, portfolyo ve jüri değerlendirmesi gibi çok boyutlu yapısı dikkate alındığında, ölçme-değerlendirme eğitimlerinin rubrik geliştirme, süreç değerlendirme, akran değerlendirmesi, öz değerlendirme ve portfolyo değerlendirmesi gibi uygulamalı içeriklerle desteklenmesi gerekmektedir.

Eğitimde teknoloji kullanımı alanında da benzer biçimde, mevcut yetkinlik düzeyi görece daha düşük olmakla birlikte ihtiyaç düzeyi yüksek gruba yakın görünmektedir. Bu durum, dijital araçların yalnızca sunum veya iletişim amacıyla değil, öğrenme sürecini destekleyen, ölçme-değerlendirmeyi çeşitlendiren ve sanat/design üretim süreçlerini zenginleştiren araçlar olarak ele alınması gerektiğini göstermektedir. Bu kapsamda dijital portfolyo, çevrim içi geri bildirim sistemleri, yapay zekâ destekli araştırma ve görsel üretim araçlarının etik kullanımı gibi başlıklar eğitim programına dahil edilebilir.

Öğrenme çıktısı yazımı ile program çıktısı ilişkisi de gelişime açık bir diğer alandır. Mevcut yetkinlik algısı belirli bir düzeyde olmakla birlikte, ihtiyaç analizinde bu alanın hâlâ önemini koruduğu görülmektedir. Bu durum, öğrenme çıktılarının yalnızca biçimsel olarak yazılmasından ziyade; ders içeriği, öğretim yöntemi, ölçme-değerlendirme araçları ve program yeterlikleriyle uyumlu hale getirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Genel olarak değerlendirildiğinde, yetkinlik ve ihtiyaç düzeyleri arasında ters yönlü basit bir ilişki bulunmamaktadır. Yani düşük yetkinlik her zaman yüksek ihtiyaçla, yüksek yetkinlik ise her zaman düşük ihtiyaçla sonuçlanmamaktadır. Bunun yerine, akademik personelin bazı alanlarda yetkin olmasına rağmen gelişim ihtiyacını sürdürmesi, fakülte içinde sürekli iyileştirme kültürünün varlığına işaret etmektedir. Bu nedenle planlanacak eğitimcilerin eğitimi programları, eksiklik giderici temel eğitimler ile mevcut yetkinlikleri ileri taşıyacak derinleştirici eğitim modüllerini birlikte içermelidir.

Tablo 1. Yetkinlik ve eğitim ihtiyacı karşılaştırma tablosu

Alan	Yetkinlik Ortalaması ($\bar{x}$)	İhtiyaç Ortalaması ($\bar{x}$)	Fark (Yetkinlik - İhtiyaç)	Yorum
Öğretim Yöntem ve Teknikleri	4.07	3.00	+1.07	Yüksek yetkinlik, düşük ihtiyaç (olgun alan)
Ders Tasarımı	4.07	3.64	+0.43	Yüksek yetkinlik, yüksek ihtiyaç (gelişim odaklı)
Öğrenci Merkezli Öğretim	4.07	3.14	+0.93	Güçlü yetkinlik, orta ihtiyaç
Öğrenme Çıktısı Yazımı	3.93	3.07	+0.86	Orta-yüksek yetkinlik, gelişime açık
Eğitimde Teknoloji	3.86	3.36	+0.50	Orta yetkinlik, yüksek ihtiyaç (öncelikli alan)
Ölçme ve Değerlendirme	3.79	3.21	+0.58	Görece düşük yetkinlik, orta-yüksek ihtiyaç

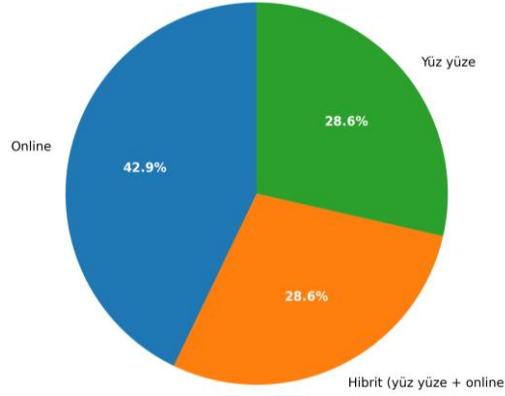
3.6 Eğitim Türü Tercihleri

Katılımcıların eğitim türü tercihleri incelendiğinde, online eğitim modelinin öne çıktığı görülmektedir. Bununla birlikte hibrit ve yüz yüze eğitim seçenekleri de önemli bir tercih oranına sahiptir. Bu durum, akademik personelin:

- Esneklik
- Zaman yönetimi
- Mekânsal bağımsızlık

gibi unsurları önemseydiğini ortaya koymaktadır. Aynı zamanda hibrit modelin tercih edilmesi, yüz yüze etkileşimin tamamen göz ardı edilmediğini ve dengeli bir eğitim yaklaşımına ihtiyaç duyulduğunu göstermektedir.

Grafik 6. Tercih edilen eğitim türü

4. GENEL DEĞERLENDİRME

Elde edilen bulgular bütüncül olarak değerlendirildiğinde, Güzel Sanatlar Fakültesi akademik personelinin pedagojik yeterlik algısının genel olarak yüksek düzeye yakın olduğu ve öğretim süreçlerinin temel bileşenlerinde kurumsal bir olgunluk düzeyine ulaşıldığı görülmektedir. Özellikle öğretim yöntem ve teknikleri, ders tasarımı ve öğrenci merkezli öğretim alanlarında yüksek ortalamaların elde edilmesi, akademik personelin öğretim pratiğinde deneyimli ve sistematik bir yaklaşım benimsediğini ortaya koymaktadır.

Buna karşılık, ölçme ve değerlendirme, eğitimde teknoloji kullanımı ve öğrenme çıktısı yazımı gibi alanlarda yetkinlik düzeylerinin görece daha düşük olması, çağdaş pedagojik yaklaşımlar ve dijitalleşme süreçlerinin geliştirilmesine yönelik bir ihtiyaç bulunduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, bu alanlarda dahi ortalamaların orta-üst düzeyde olması, mevcut durumun zayıf değil, gelişime açık bir yapı sergilediğini ortaya koymaktadır.

Eğitim ihtiyaçları analizinde ise akademik personelin yalnızca eksikliklerini gidermeye yönelik değil, aynı zamanda mevcut yeterliklerini ileri düzeye taşımaya yönelik bir gelişim yaklaşımına sahip olduğu görülmektedir. Özellikle öğretim programı tasarlama, öğrenme psikolojisi ve öğrenme kuramları gibi alanların öncelikli olarak öne çıkması, kuramsal bilgi ile uygulama arasındaki ilişkinin güçlendirilmesine yönelik bir eğilimi işaret etmektedir.

Genel olarak değerlendirildiğinde, fakülte bünyesinde pedagojik farkındalığın yüksek olduğu, sürekli gelişimi destekleyen bir akademik kültürün var olduğu ve eğitim faaliyetlerinin planlanmasında veri temelli bir yaklaşımın benimsendiği söylenebilir. Bu durum, kalite güvencesi ve akreditasyon süreçleri açısından önemli bir güçlü yön olarak değerlendirilmektedir.

5. GÜÇLÜ YÖNLER

- Akademik personelin yüksek deneyim düzeyine sahip olması ve örneklemin fakülteyi yüksek oranda temsil etmesi (%82,35 katılım)
- Öğretim yöntem ve teknikleri, ders tasarımı ve öğrenci merkezli öğretim alanlarında yüksek yetkinlik düzeyi
- Pedagojik farkındalığın ve öz değerlendirme bilincinin gelişmiş olması
- Sürekli mesleki gelişime yönelik yüksek motivasyon ve öğrenme isteği
- Eğitim ihtiyaçlarının yalnızca eksikliklere değil, gelişim ve derinleşmeye odaklanması
- Kuramsal bilgi ile uygulamayı birlikte ele alma eğiliminin güçlü olması
- Eğitim türü tercihlerinde esneklik sağlayan online ve hibrit modellere yönelik yüksek kabul düzeyi
- Veriye dayalı analiz yaklaşımının benimsenmiş olması ve kalite güvencesi süreçleriyle uyumlu yapı

6. GELİŞTİRİLMESİ GEREKEN YÖNLER

- Ölçme ve değerlendirme yöntemlerine yönelik yetkinliklerin geliştirilmesi
- Eğitimde teknoloji kullanımı ve dijital pedagojik araçların daha etkin entegrasyonu
- Öğrenme çıktısı yazımı ve program çıktıları ile uyumlandırma süreçlerinin güçlendirilmesi
- Öğretim programı tasarlama süreçlerinin daha sistematik ve uygulamaya dönük hale getirilmesi
- Kuramsal bilgi alanlarına (öğrenme kuramları, öğrenme psikolojisi) yönelik yapılandırılmış eğitimlerin artırılması
- Eğitim faaliyetlerinin etkililiğini izlemeye yönelik değerlendirme (geri bildirim, ölçme) mekanizmalarının güçlendirilmesi

7. SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışma kapsamında elde edilen bulgular, Güzel Sanatlar Fakültesi akademik personelinin pedagojik yeterlik algısının genel olarak yüksek düzeye yakın olduğunu, buna karşın belirli alanlarda gelişime açık yönlerin bulunduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle öğretim yöntem ve teknikleri, ders tasarımı ve öğrenci merkezli öğretim uygulamalarında güçlü bir yetkinlik düzeyi gözlenirken; ölçme ve değerlendirme, eğitimde teknoloji kullanımı ve öğrenme çıktısı yazımı gibi alanlarda görece daha fazla gelişim ihtiyacı dikkat çekmektedir. Eğitim ihtiyaçları ve önceliklendirme sonuçları birlikte değerlendirildiğinde, akademik personelin yalnızca eksikliklerini gidermeye yönelik değil, aynı zamanda mevcut yeterliklerini ileri düzeye taşımaya yönelik bir gelişim yaklaşımına sahip olduğu anlaşılmaktadır. Bu durum, fakülte bünyesinde sürekli öğrenme ve kendini geliştirme kültürünün varlığını göstermesi açısından önemli bir bulgudur.

Elde edilen veriler doğrultusunda, eğitim faaliyetlerinin planlanmasında aşağıdaki öneriler geliştirilmiştir:

- Eğitim programlarının, öncelikli ihtiyaç alanları olan öğretim programı tasarlama, öğrenme psikolojisi ve öğrenme kuramları ekseninde yapılandırılması

- Ölçme ve değerlendirme ile eğitimde teknoloji kullanımı konularında uygulama ağırlıklı atölye (workshop) temelli eğitimlerin planlanması
- Eğitim içeriklerinin, akademik personelin mevcut yetkinlik düzeyini dikkate alacak şekilde ileri düzey ve derinleştirici modüller içerecek biçimde kurgulanması
- Online ve hibrit eğitim modellerinin etkin biçimde kullanılarak esnek ve sürdürülebilir bir öğrenme ortamının oluşturulması
- Eğitim süreçlerinin etkililiğinin düzenli olarak izlenmesi ve geri bildirim mekanizmaları ile sürekli iyileştirme döngüsünün işletilmesi
- Eğitim ihtiyaçları ile mevcut yetkinlikler arasındaki ilişkinin daha ayrıntılı analiz edilmesine yönelik ileri istatistiksel çalışmaların yapılması

Son olarak, Güzel Sanatlar Fakültesi'nin stüdyo temelli, uygulama ağırlıklı ve disiplinlerarası eğitim yapısı dikkate alındığında, planlanacak eğitimcilerin eğitimi programlarının fakültenin özgün pedagojik yapısıyla uyumlu olması büyük önem taşımaktadır. Sanat eğitiminin doğası gereği deneyim, üretim ve bireysel ifade süreçlerine dayanan mevcut eğitim yaklaşımının, çağdaş pedagojik yöntemler, ölçme-değerlendirme teknikleri ve dijital araçlarla desteklenmesi; fakültede verilen eğitimin niteliğini artırarak hem öğrenci çıktılarının kalitesine hem de kurumsal gelişim hedeflerine önemli katkılar sağlayacaktır.